

Виниций, който не можеше да разбере за какво се касае, разбра само, че тоя Главкъ прѣдставлява нѣкаква прѣчка за изнамираньето на Лигия; като задуши закипялия си гнѣвъ, той каза:

— Ако ти си го спасилъ, той е длъженъ да ти бжде признателенъ и да ти помогне сега.

— Ахъ, достойний трибуне! Дори боговетъ не всѣкого сж благодарни, а за хората не заслужава и да се говори. Да, той е длъженъ да ми бжде признателенъ. За нещастие, тоя старецъ е ослабнѣлъ умствено, подъ товара на годинитъ. И за това той не самоне е признателенъ, а, както узнахъ отъ едновѣрцитъ му, обвинява ме, че азъ съмъ го нападнѣлъ съ разбойницитъ. Ето ми наградата за двата прѣста.

— Азъ съмъ увѣренъ, злодѣецо, че това е истина, — забѣлѣжи Виниций.

— Тогава ти, господарю, знаешъ повече отъ него, — отговори Хилонъ съ достойнство, — защото Главкъ само прѣдполага. Това, обаче, нѣма да му попрѣчи да свика христианитъ и жестоко да ми отмъсти. Той това непрѣмѣнно би направилъ, но, за щастие, не знае името ми, а въ къщата, дѣто се срѣщнахме, той ме незабѣлѣжи. Азъ, обаче, веднага го познахъ и искахъ да се хвърля на шията му. Въздържа ме само чувството на благоразумие и привичката да обмислювамъ всѣка своя постѣпка. Слѣдъ излизаньето отъ къщата, дѣто христианитъ бѣхъ се събрали да се молятъ, азъ распитахъ за него познатитъ ми отъ тѣхъ и тѣ ми разказахъ, че това е сжщия Главкъ, когато другаря му билъ ужъ прѣдалъ въ рѣцѣтъ на разбойници по пътя отъ Неаполъ . . . Така узнахъ какво мисли той за мене.

— Какво ми влиза въ работа всичко това? Кажй, какво видѣ въ молитвения домъ.

— Тебе не влиза въ работа, господарю, но за мене това е много важенъ въпросъ. Азъ искамъ учението ми да ме прѣживѣе, за това ще прѣдпочетъ да се откажъ отъ обѣщаното ми отъ тебе възнаграждение, отколкото да изложъ живота си въ опасностъ за едно суетно богатство, безъ което азъ, като истински философъ, ще могъ да живѣя и да дирѣя божествената истина.

Но Виниций се доближи до него съ заплашително лице и каза съ задавенъ гласъ:

— Кой ти каза, че ще умрешъ отъ рѣцѣтъ на Главка, а не отъ моитъ? Отъ дѣ знаешъ, куче, че нѣма ей-сега да заповѣдамъ да те закопатъ въ градината?

Хилонъ бѣше страшливъ. Като погледнѣ Виниция, той веднага разбра, че още една невнимателна дума, и той е загубенъ.